

Sao Hôm

*Có một hành tinh mang bốn tên rất đẹp:
Sao Mai, sao Hôm, sao Kim và Vệ Nữ*

Chúng tôi đậu xe trước ngôi nhà của ba mẹ Sơn tọa lạc bên đoạn đường Vàm Cống- Long Xuyên. Đó là ngôi biệt thự bằng gạch trắng bề thế ba tầng, nóc bằng với những song an toàn vây quanh. Trong khoảng sân rộng, nhiều loại cây mới trồng dọc hàng rào. Phía trước mặt tiền, một bên là những chậu hoa đủ loại đang nở rộ và bên kia là những chậu kiểng được chăm sóc công phu. Khi chúng tôi vừa bước đến cửa chính, cánh cửa tự động mở rộng cùng với tiếng reo hò happy birthday, happy birthday... Rồi những tiếng vỗ tay đồng loạt. Tôi choáng mắt với vô số ánh đèn, những giầy chằng long lanh ngũ sắc. Chiếc bánh sinh nhật hai tầng màu trắng với những đường viền màu xanh tôi ưa thích. Tôi thực sự bị bất ngờ đến ngỡ ngàng.

Giữ lời đã hứa, buổi sáng cuối tuần anh đưa tôi về miền Tây. Vùng này, nơi xa nhất tôi từng đến là Bến Lức, nhân một chuyến công tác. Kể cũng khác thường, trong khi thiên hạ hướng về Thăng Long mừng Lễ hội ngàn năm thì chúng tôi lại tung tăng lang thang về miền sông nước Cửu Long thăm dân cho biết sự tình. Ra khỏi Phú Lâm, tôi tập vào lề giao tay lái cho Sơn. Tôi không muốn đầu đầu với hai dòng xe xuôi ngược hối hả, xô bồ. Và lại tôi cũng cần thanh thoi để nhìn ngắm quê hương.

VỮ THẬT

Suốt hai năm từ ngày về xứ tôi cứ chạy đôn chạy đáo để chọn một nơi làm vừa ý, một chốn ở hài lòng nên chưa thực sự bắt đầu nghĩ xem phải làm gì như ông mong muốn. Hôm nay thì tôi bắt đầu thanh thoi... Sơn thân nhiên vừa lái vừa diễn giải vắn tắt đặc điểm và lịch sử của từng địa danh viếng qua làm tôi ngạc nhiên. Anh bảo cũng ráng học chút nghề tour guide cho tôi vui. Tôi nhủ thầm có là khùng mới vui khi anh nhớ đến cả năm mất của các danh nhân mà lại quên hẳn hôm nay ngày tôi sinh ra đời. Hóa ra anh đã dành sẵn cho tôi một ngạc nhiên lớn....

Sau những lời chúc mừng, ba mẹ Sơn mời mọi người nhập tiệc. Bữa tiệc được tổ chức quy mô hơn tôi có thể tưởng. Căn nhà rộng thoáng mà như không đủ cho nhiều người. Theo lời Sơn, ba Sơn trước chỉ là du kích xã, nhưng từ sau ngày “đổi mới” đã sớm trở thành nhà thầu lớn cho các hợp đồng. Có lần anh nói về những móc ngoặc, chia chát. Tôi như thấy một phần phúc lợi của dân nghèo nằm trong từng viên gạch của căn nhà ba Sơn. Sơn gấp thức ăn cho tôi. Có nhiều loại thức ăn khá cầu kỳ, lạ miệng và ê hề. Tôi chỉ ném mỗi thứ một ít đã đủ no. Tôi nghĩ đến những trẻ em ăn mày ăn nhặt dọc các hàng quán ven biển.

Bữa cơm chấm dứt trong sự ồn ào nhạt nhẽo. Tôi tưởng là đến lúc nghỉ ngơi nhưng lại là khởi đầu cho màn ca hát. Dàn đờn dàn ca tân cổ có đến trên

mười người và họ biểu diễn tận tình. Cô nhạc chen lẫn các bài nhạc vàng được nhiều ưa thích. Sơn lên hát tặng tôi bản Biết Đến Thuở Nào của Tùng Giang. Tôi hiểu là anh muốn gửi một thông điệp: “Phút đầu gặp em, tình tứ quay cuồng...” Hát xong anh mời tôi cùng góp vui. Tôi miễn cưỡng bước lên, cảm máy vi âm. Tôi lại bị bất ngờ. Tôi hát bản gì đây. Cái bài thích nhất hiện ra và tôi bám lấy:

- Tôi xin hát bài Ngôi Sao Hà Nội của nhạc sĩ Vĩnh Cát.

Ban nhạc không biết bài này. Tôi cất giọng để ban nhạc hòa theo:

“Những vì sao lấp lánh. Giữa bầu trời Hà Nội. Những vì sao không nói. Nhưng biết chờ biết đợi. Là sao Anh, là sao Em. Là sao Anh, là sao Em.

Anh không làm sao Hôm. Em chẳng làm sao Mai. Phải tìm nhau mãi mãi...

Em không làm sao Mai. Anh chẳng làm sao Hôm. Chỉ làm ngôi sao không tên.

Đề gần nhau suốt đời. Đề được gần nhau suốt đời. Được gần nhau suốt đời.

Tôi đứng yên chờ nhạc dạo mà tâm hồn bay bổng đâu đâu. Tôi và ông đã cách nhau nửa vòng trái đất. Nơi ông ở, sao Mai đang mọc. Nơi tôi sống, sao Hôm đang lên. Ngàn trùng xa cách thì sao gần nhau suốt đời? Tôi nhìn Sơn. Anh đang ngậy ngát nhìn tôi. Đây là lần đầu anh nghe tôi hát. Hẳn anh tưởng là tôi đang hát cho anh. Lại đến lúc tôi cất tiếng, lần này nồng nàn hơn,

tha thiết hơn. Giọng tôi có phần nghẹn ngào trước khi chấm dứt câu sau cùng. Khói thuốc quá dày làm hồn tôi chơi vơi. Dường như cũng khá lâu tôi mới được yêu cầu hát thêm bản nữa. Lần này tôi đã chuẩn bị. Tôi hát bài Giết Người Trong Mơ như một biểu lộ ước mong thầm kín. Tiếng vỗ tay nồng nhiệt hơn lần đầu...

Sáng hôm sau, phải khó khăn lắm chúng tôi mới từ biệt được ba mẹ Sơn và gia đình. Sự chân thành quyến luyến của họ gieo trong tôi mối thân tình. Tôi đã nghĩ rằng thỉnh thoảng cuối tuần về đây nghỉ ngơi chắc hẳn sẽ hưởng được sự êm ả, thì vị hơn là ở các phố biển xô bồ. Chúng tôi tiếp nối cuộc hành trình đã định. Viếng thăm Châu Đốc, miếu Bà Chúa Xứ, lăng Thoại Ngọc Hầu, Tây An Cổ Tự. Rồi vượt phà Châu Giang, qua thị trấn Tân Châu, chạy dọc con đường làng quê Long Sơn về Tổ đình Hòa Hảo. Từ đây, chúng tôi dùng phà vượt qua sông Tiền về lại Sài Gòn. Kiểm điểm lại thì dù miền Tây được tiếng là vùng đất trù phú, cái nghèo vẫn đậm nét có thua gì Bình Dương quê mẹ.

Về đến nhà vừa quá nửa đêm, tôi nói Sơn có thể ngủ lại rồi đi thẳng vào buồng tắm. Tôi đứng dưới vòi nước thật lâu và cảm thấy con mệt mỗi tan dần. Khi tôi trở ra, Sơn đang nằm dài trên chiếc sofa. Tôi bước lại gần hơn. Anh đang ngủ say sưa. Hai ngày lái xe và một đêm thức gần sáng không để dấu vết gì trên khuôn mặt rắn rỏi đẹp trai. Du

học Mỹ trước tôi mười năm, có bằng tiến sĩ, có chức giám đốc trong chính quyền, linh hoạt, trẻ trung, nhiều cô đeo đuổi nhưng trừ tôi. Anh có lần ngỏ ý muốn cưới tôi, tôi chỉ cười cười hứa hẹn rằng chừng nào Việt Nam bằng Mỹ, thì tôi nhận lời. Tôi có điên không vậy? Trong vài cuộc tranh luận về tình hình đất nước, về nhu cầu dân chủ tự do, anh dễ dàng đồng ý là tôi có lý nhưng vẫn hân hoan tìm danh tìm phận! Có lần tôi làm mặt giận mặt hờn, anh cười hỏi tôi muốn anh làm gì trong khi bao người đã bị bắt bị nhốt tù chỉ vì chống đối công khai. Anh bảo trong anh đang là thùng thuốc súng nhưng tìm đâu ra tia lửa? Tôi chưa dám tin anh nhưng ít ra sự hiện diện của anh cũng giúp tôi đỡ cô đơn...

Tôi thả người xuống chiếc ghế nệm màu xanh êm ái. Động tác của tôi như được điều khiển

từ tiềm thức hần sâu một dáng điệu lần đầu gặp ông. Hơn bốn năm trước, mấy tháng trước khi tốt nghiệp đại học, nhà trường thông báo tặng tôi cấp bằng 15 ngàn đô cho chương trình thạc sĩ. Khi tôi vui mừng báo tin cho ba tôi, ông tỏ ra hết sức hăng diện. Chừng tôi nói cần thêm một trăm năm mươi ngàn đô cho hai năm học kế tiếp thì ông buông tiếng thờ dài. Ba tôi bảo mới xây nhà, khả năng chỉ có thể cung ứng tới đa trăm ngàn. Tôi đành phải ngày đêm tính toán tới lui. Chỉ còn cách không ở nội trú. Nhưng không ở nội trú thì ở đâu? Mà đi làm để đóng nội trú thì không đủ thì giờ học. Tôi trút nỗi lo rầu với người bạn học rất thân. Huyền đã cười bảo là chuyện nhỏ. Căn buồng ngủ của Huyền thừa rộng cho hai người. Nhưng phải gặp ba Huyền. Tối thứ bảy rồi rảnh tôi theo Huyền về nhà. Ngôi nhà

của ba Huyền có bốn buồng ngủ đều lớn rộng. Gian buồng của ông thì quá sang trọng, thênh thang. Khi chúng tôi đang trò chuyện ở phòng khách thì ông mở cửa bước vào. Ông quơ quơ tay chào trước cả khi chúng tôi kịp đứng lên. Trong chiếc sơ mi trắng với chiếc cà vạt màu xanh nước biển, ông thư thả bước tới chiếc sofa cùng màu cà vạt. Người và chiếc cặp da cùng rơi nhẹ nhàng lên mặt nệm. Hình ảnh đơn giản thế mà tôi cứ nhớ hoài. Ông ra dấu cho chúng tôi ngồi. Nụ cười tươi tắn ông dành cho Huyền vẫn giữ nguyên khi ông hướng về phía tôi. Gần bốn năm ở Mỹ tôi cố học cách nhìn thẳng vào mắt người đối thoại vậy mà khi bắt gặp ánh mắt của ông, tôi vội cúi mặt. Có thể vì thói lễ Hồng Lạc vẫn còn cắm sâu cội rễ trong tôi. Nhìn ba của bạn mình theo cách của Mỹ, tôi vẫn thấy là một hành động vô lễ. Tôi cố giữ vẻ tự nhiên bằng cách liếc sang Huyền. Huyền mỉm cười khuyến khích tôi. Tôi nghe giọng ấm áp của ông ngay trước khi tôi định mở lời. Giọng ấm áp mà nghiêm túc:

- Bác đã biết cháu muốn tiếp tục ở lại Mỹ học. Bác rất vui được giúp cháu nhưng với ba điều kiện: Thứ nhất là cháu phải dành hết thì giờ vào việc học. Thứ hai là cháu tuyệt đối không được đưa bạn trai vào buồng ngủ. Thứ ba là mỗi tối thứ bảy, cháu phải tham dự bữa cơm họp mặt gia đình. Nếu cháu đồng ý tuân theo ba điều kiện đó, cháu sẽ được dành một phòng riêng

chạ phòng của Huyền. Và như con của bác, cháu đương nhiên được phép sử dụng bất cứ máy móc, vật dụng trong nhà và thức ăn thức uống bất cứ món gì có sẵn trong tủ lạnh.

Ông nhìn đồng hồ, có vẻ nôn nóng muốn đứng lên. Học là đam mê duy nhất của tôi. Nếu không học, thì đọc. Thậm chí không có đủ thì giờ để đọc. Bạn trai thì tôi có nhiều nhưng cho tới nay chưa người bạn nào chiếm đủ tình cảm để tôi theo về phòng họ thì nói chi đưa họ về phòng tôi. Hai điều kiện đầu coi như là... không điều kiện. Còn điều kiện thứ ba xem ra lại là một đặc ân, lẽ nào tôi từ chối.

Tôi nhìn thẳng vào mắt ông:

- Cháu hứa tuân hành nghiêm túc ba điều kiện của bác.

Ông cười vui vẻ đứng lên:

- Trước tiên, cháu hãy chứng tỏ là người biết giữ lời hứa bằng cách tuân hành ngay một điều. Hôm nay là thứ bảy. Cháu không từ chối bữa cơm gia đình chứ?

Tôi cười gật đầu. Huyền mở điện thoại di động, thông báo người bạn trai chúng tôi khởi hành đến nhà hàng.

Trong bữa ăn Huyền hỏi tôi sẽ học tiếp thế nào. Tôi bảo là học tiếp lấy bằng thạc sĩ điện toán. Huyền cho biết cả Huyền và Thạch cùng chuyển sang ngành quản trị chương trình lấy bằng MBA. Thạc sĩ điện toán thì kiếm nhiều tiền nhưng bằng MBA, tuy bắt đầu với đồng lương ít mà dễ thăng tiến lên chức chủ tịch với tiền lương

bạc triệu kèm vô số quyền lợi và phúc lợi. Tôi còn đang đắn đo thì ông lên tiếng:

- Dù với cái từ huê dạng kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa nhưng thực chất vẫn là kinh tế tư bản. Tương lai Việt Nam sẽ có thêm nhiều công ty, nhiều hãng xưởng và ngày một đa dạng quy mô. Bác thấy cháu nên chọn MBA, tương lai ngon lành.

Tôi ngần ngừ:

- Nhưng cháu mê điện toán.

Ông cười:

- Thì lấy luôn hai bằng...

Tôi nhớ là ba mẹ đã không còn tiền, tôi lắc đầu:

- Thôi, cháu chọn MBA để được học chung với Huyền và Thạch.

Tiếng ngáy của Sơn bị tiếng điện thoại ngắt ngang. Anh trở mình. Tôi vội chụp ông nghe. Tiếng mẹ tôi từ Bình Dương reo mừng. Cả hai ngày nay bà đã nhiều lần gọi tôi bằng đủ các số bà biết nhưng đã không gặp được tôi. Tôi cố ý bỏ điện thoại di động ở nhà để cuộc đi chơi không bị quấy rầy. Tôi kể mẹ nghe chuyện đi và bà hết sức tán thành việc tôi ghé thăm ba mẹ Sơn và tỏ ra hân hoan khi tôi được tiếp đãi ân cần. Mẹ tôi đã gặp Sơn nhiều lần trong hai năm qua. Nói cho đúng, mỗi khi bà có dịp xuống Sài Gòn, Sơn là người tình nguyện đưa đón bà. Và xem ra mẹ tôi cũng đã ngầm xem Sơn là cậu rể tương lai. Bà hỏi ba mẹ Sơn thế nào, nhà cửa ra sao. Bà hỏi đủ chuyện, cuối cùng bà nói một câu đùa trước

khi cúp máy: “Sơn không đang nằm trên giường với con đó chứ? Các cô bây giờ ghê lắm!”

Tôi mỉm cười nhìn Sơn đứng lúc anh mở mắt. Thấy tôi đang cười, anh ngượng ngập hỏi:

- Bộ anh ngủ xấu lắm hả. Thật là quê.

Tôi nói vội, thành thật:

- Không, càng thấy đẹp trai hơn.

Anh ngòai bật dậy:

- Xin lỗi đã ngủ quên. Thôi anh về ...

Tôi cười:

- Giận hay sao mà về. Anh nên đi tắm rồi... ngủ tiếp.

Anh nhìn tôi tìm tìm gật đầu.

Tôi đi lấy khăn và bộ đồ ngủ của ba tôi trao cho anh rồi bước đến khung cửa sổ nhìn ra ngoài. Ánh sáng mù mờ của ngọn đèn đường đưa tôi vào những ý nghĩ vu vơ. Giả sử sau khi tắm, anh ngó ý muốn vào ngủ cùng giường với tôi thì liệu tôi phản ứng thế nào? Tất nhiên là tôi từ chối. Nhưng nếu anh van xin? Nếu anh liều mạng? Không, Sơn là người tự trọng, sẽ không làm như vậy. Tôi đã một lần cực lực phản đối khi bị anh ôm bắt ngờ. Tôi an tâm và thầm cho là đã đến lúc không nên xử tệ với anh. Lúc tôi nói đêm nay anh có thể ngủ lại là tôi nghĩ anh ngủ trên chiếc sofa. Giờ nghe giọng vui mừng của mẹ, tôi sẽ mời anh vào căn buồng tôi vẫn dành riêng cho ba mẹ. Căn buồng ngủ này và cả căn buồng ngủ của tôi, dù kích cỡ nhỏ hơn nhiều, vẫn được trang trí y nhưng căn buồng tôi được dành cho suốt

hai năm cuối cùng du học ở Hoa Kỳ. Tường quét vôi trắng. Các màn cửa, vải trải giường, các áo gối đều cùng một màu xanh biêng biếc. Một bàn viết loại gỗ quý với bộ máy điện toán đắt tiền. Một giá sách đặt hẳn vào tường. Một màn ảnh truyền hình 50”. Rõ ràng màu xanh và màu trắng vượt trội và nổi bật. Có lần tôi tò mò hỏi thì ông ngậm ngùi cho biết là để nhớ màu biển và màu mây của một thời binh nghiệp. Tôi chả dính dáng gì binh nghiệp của ông. Cái tôi mang ơn ông là mảnh bằng thạc sĩ và căn nhà này. Cả hai đều chất chứa những kỷ niệm tôi không quên bao giờ.

Ở nhà ông được vài tháng, trong bữa cơm gia đình tối thứ bảy, ông bất ngờ hỏi tôi:

- Cháu Diễm đang làm thêm việc gì ngoài giờ học?

- Dạ, một số dịch vụ của nhà trường...

- Họ trả bao nhiêu đô la một giờ?

- Dạ, 10 đô.

- Cháu làm bao nhiêu giờ một tuần?

- Dạ bốn tiếng.

- Cháu có thể làm thêm được mấy tiếng mà không trở ngại việc học?

- Dạ tối đa bốn tiếng. Cháu chỉ cần có đủ tiền cho các thứ tối cần.

Ông mỉm cười, giọng nửa đùa nửa thật:

- Nếu phải làm gấp đôi số giờ mà vẫn có bốn tiếng học bài, lại được trả tiền gấp đôi thì cháu có vui lòng giúp bác không?

Tôi xăng xái:

- Bác thừa biết là cháu lúc nào cũng sẵn sàng giúp bác miễn phí!

Ông nghiêm mặt:

- Bác nói thật. Cái cô đang làm cho bác vừa xin nghỉ việc. Nếu cháu thích, cháu có thể thế chỗ.

Tôi không dấu vẻ vui mừng:

- Nếu thật vậy, bác chỉ cần trả cháu bằng với tiền nhà trường. Thế là cháu cũng được gấp đôi rồi.

- Không, việc của bác đáng giá gấp đôi việc ở trường. Nếu cháu OK, cháu có thể bắt đầu từ... ngày mai và tiếp tục mỗi chủ nhật kế tiếp.

Việc ông cho tôi dễ dàng và nhàn hạ. Tôi chỉ cần chụp vài kiểu hình ngôi nhà chủ nhân nhờ bán, ghi thêm đặc tính của nó có sẵn trong văn kiện rồi đưa lên quảng cáo trên mạng. Copy một số bản cho khách hàng quan tâm đem về nhà nghiên cứu. Hướng dẫn người mua xem xét ngôi nhà. Trừ phi khách đông thì thường chỉ mất dăm ba giờ. Ông không có tiền lương cố định mà từ hoa hồng. Càng nhiều người mua càng nhiều hoa hồng. Mỗi căn nhà, dù đứng bán giúp hay mua dùm, ông cũng đều được hưởng hoa hồng ít nhất ba phần trăm. Cháu thử tính, ba phần trăm của căn nhà một triệu.

Tôi không kèm được tiếng kêu:

- Quào! Ba chục ngàn đồng. Quả là ngon xoi! Một năm bác bán được bốn căn là thành triệu phú.

Ông lắc đầu:

- Nếu dễ thế thì ai cũng theo

nghề địa ốc. Thường thì chủ nhân những ngôi nhà bạc triệu đều đã quen biết sẵn ai đó, mình chen vào khó lắm. Hai nửa người có thể mua nhà bạc triệu, họ rất kén chọn. Chờ họ đi xem mười căn nhà, tốn xăng, tốn công cả tháng rồi cuối cùng họ say sorry, goodbye! Nhưng bác tin vào thời vận. Hết con bĩ cực, tới hồi thái lai. Nhờ Trời, năm nào bác cũng bán được một căn. Còn lẻ tẻ thì lai rai.

Có những chủ nhật không có nhà đặt bán, không có khách mua nhờ đưa đi xem nhà, ông nhiệt tình dẫn giải tôi nghe về nghề địa ốc. Ông nói về các mảnh lỏi mua nhà, phải biết tâm lý đàn ông, tâm lý đàn bà, ông bà già khác, vợ chồng trẻ khác. Còn phải nhạy bén với tính tình từng người để đáp ứng thích hợp. Tôi nghĩ rằng ông nói cho qua thì giờ nên tôi cũng chỉ hời hợt nghe. Ngờ đâu lại rất hữu sự sau này. Chỉ chưa đầy hai năm chập chững áp dụng vào ngành địa ốc Việt Nam, mà chỉ làm cuối tuần, tôi đã đủ sức làm chủ một căn nhà. Chính Sơn cũng hết sức ngạc nhiên. Anh làm việc trước tôi mười năm, có quà có cáp đều đều nhưng nhà anh không bảnh như nhà tôi. Tuy nhiên, cũng vừa đúng lúc tôi quá mỏi mệt với hai việc làm triền miên. Tôi quyết định chấm dứt nghề địa ốc. Tương lai của tôi vốn là nằm ở việc tận dụng mảnh bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh. Cái bằng đó đang giữ cho tôi cái chỗ ngồi trong một ngân hàng nhà nước. Chỗ ngồi

đó dĩ nhiên là sang trọng hơn là suốt ngày dầm mưa nắng, hít bụi đường. Mảnh bằng đó cho phép tôi ngồi tại chỗ, dùng hết năng lực để leo cao, để từ vị trí đó đưa ra những kế sách cho vay nhằm nâng cao đời sống dân nghèo. Và cũng để còn dành thời giờ rêu rao với bạn bè về sinh hoạt dân chủ do chính tôi trải nghiệm suốt sáu năm.

Sơn đã tắm xong, đứng tựa tủ lạnh lặng lẽ ngắm tôi. Trông anh như bị bó chặt bằng một bao gối ôm với bộ đồ ngủ khá chặt. Tôi đứng lên, vươn vai:

- Anh vào ngủ trong buồng kia. Em phải đi ngủ đây, mai còn đi làm.

Anh trêu chọc:

- Cho anh một nụ hôn rất nhẹ để anh ngủ thật ngon.

Tôi lắc đầu, nói good night bằng giọng lịch sự nhất. Tôi thư thả bước về buồng riêng mà tai lắng nghe dè chừng tiếng chân anh theo sau. Thật ra tôi đã có những phút giây ham muốn, khát khao nhưng vẫn còn đủ năng lực để gỡ vòng tay ôm cứng của anh.

Lên giường, tôi nằm đếm đến con số hàng ngàn mà vẫn không ngủ được. Người tôi cứ nôn nao, bồn chồn. Có thể vì đây là lần đầu tôi cho một người bạn trai ngủ lại nhà. Trong một liên tưởng nào đó tôi có cảm tưởng như đang vi phạm điều kiện thứ hai khi còn ở nhà ông. Ngẫm nghĩ, tôi tự cười cho chính mình. Tôi quá lắm cảm. Đây là nhà của tôi. Tôi có toàn quyền đưa Sơn vào buồng nếu

tôi muốn. Nhưng sao tôi vẫn e dè? Có phải vì tôi vẫn còn dành quá nhiều tình cảm cho ông? Tôi phân vân, giả sử đêm đó tôi quyết định rời nhà ông tìm nơi ở khác, liệu hôm nay tôi đã là vợ của Sơn? Những gì ông nói đêm đó với tôi lúc nào cũng là gánh nặng. Tính đến đó, tôi đã phụ giúp ông trong dịch vụ địa ốc được gần trọn năm và ông vừa hoàn tất thủ tục bán ngôi nhà có giá cao nhất trong nghề: 6 triệu. Ông đặt ăn mừng thành quả tại một nhà hàng sang trọng ở thủ đô. Khung cảnh xa hoa làm tôi chóa mắt. Mọi người dường như đã chọn cách ăn mặc ưng ý nhất. Hèn chi cuối tuần trước Huyền cứ nằng nặc muốn tặng tôi một chiếc áo dạ hội đắt tiền. Suốt năm qua, bữa cơm thứ bảy nào cũng mang cho tôi niềm vui thích, giúp quên nỗi vất vả của sách đèn và nỗi nhớ cha nhớ mẹ nhớ anh em. Nhưng đêm nay, một lời nói vô tình của ông làm tôi xốn xang. Ông nói mỗi lần được dịp ăn ngon là lại nhớ những ngày đói khát trong tù. Lại buồn vì vợ con không có mặt để chung vui. Lời ông gợi tôi nhớ lại lời dặn của mẹ trong một cuộc điện đàm. Mẹ đã hỏi tôi cái ông chủ nhà con ở nhờ có thuộc chế độ cũ không. Tôi nói không rõ. Mẹ bảo tôi nên dò hỏi, nếu đúng thì phải tìm trọ nơi khác. Tôi hỏi tại sao. Bà chỉ nói nên nghe lời mẹ. Rồi bạn quá tôi không còn nhớ. Đêm nay chính ông nói ra.

Dù không dính dáng gì với cuộc chiến tàn khốc, tôi vẫn

thuộc về phe đã từng cưỡng bách ông đi tù cải tạo, đã khiến vợ con ông mất mạng trong cuộc trốn chạy khỏi quê hương của chính mình. Hẳn mẹ tôi sợ rằng tôi bị lợi dụng, bị trả thù. Thực tế chính tôi mới là người lợi dụng lòng tốt của ông, thậm chí lạm dụng nữa là khác. Với số tiền dành dụm được lâu nay, tôi có thể tự túc cho niên học cuối cùng. Tôi quyết định nói lời cảm ơn từ biệt. Nhắc một chiếc muống bằng bạc, tôi gõ thật nhẹ vào ly. Tiếng keng keng trong trẻo đều đặn êm tai. Ông ngưng ăn nhìn tôi. Huyền và Thạch đang cười đùa không quan tâm. Tôi nói nhanh:

- Cháu có điều muốn trình bày...

Tôi thu hết can đảm, tiếp lời:

- Thưa bác, mãi gần đây cháu mới được biết bác vốn là người thuộc chế độ cũ của miền Nam. Cháu rất khổ tâm phải nói rõ một sự thực. Cháu là con của một cán bộ cộng sản...

Ông đưa bàn tay lên ra dấu tôi ngưng nói. Rồi ông nở nụ cười:

- Du học sinh Việt Nam nào mà không là con cháu cán bộ cộng sản!

Tôi đăm đăm nhìn ông:

- Bác biết mà vẫn vui vẻ giúp cháu?

- Tại sao không?

- Cháu có đọc báo bên này và thấy rằng những người thuộc chế độ cũ vẫn còn nhiều hận thù với những người cộng sản và quyết chống cộng đến cùng...

- Bác chống cộng nhưng

không chống đất nước. Đất nước lúc nào cũng cần những người trẻ tài ba như cháu.

- Nhưng tại sao phải chống cộng? Cháu được dạy, người cộng sản có công giành độc lập và thống nhất đất nước.

- Bịp cả đấy cháu ạ! Họ chỉ vì chủ nghĩa cộng sản thôi!

- Cháu cũng được dạy, chủ nghĩa cộng sản là niềm mơ ước của nhân loại.

- Sự thật thì ngược lại. Cả nhân loại đang nguyên rủa nó trong đó có cả những người từng theo cộng sản.

- Cháu không tin!

- Cháu đã đi xem Tượng đài Tưởng niệm Nạn nhân của Chủ nghĩa Cộng sản ở Washington DC chưa?

- Cháu có nghe nói nhưng chưa có dịp.

- Có bao giờ cháu tự hỏi vì sao người ta phải lập đài tưởng niệm này? Đúng như tên gọi, tượng đài dựng lên là để tưởng niệm 100 triệu người bị chết vì tay những người cộng sản và đồng thời để dạy cho thế hệ tương lai lịch sử bạo tàn của chủ nghĩa này. Cháu thuộc về thế hệ tương lai đấy. Vì vậy, cháu rất nên quan tâm đến ý nghĩa của biểu tượng này.

Tôi lại nhìn thẳng vào mắt ông:

- Tại sao cháu phải quan tâm?

Giọng ông lạnh lùng:

- Quan tâm để tìm hiểu, để thấu đáo lịch sử bạo tàn của nó. Tìm hiểu để thấy bạo tàn luôn luôn đi đôi với dối trá. Và dối trá để tô son trét phấn

cho hành động bạo tàn. Những gì cháu được dạy chỉ là những lớp sơn hào nhoáng. Cháu hãy đến tượng đài, hãy hình dung con số nạn nhân. Con số đó là số nhân đôi dân số nước mình vào năm miền Bắc chiếm miền Nam. Bác sẽ đưa cháu đến đó để cùng cầu nguyện cho 5 triệu đồng bào mình đã chết oan uổng...

Tôi nghe rờn rợn. Một trăm triệu người, trong đó có năm triệu người Việt. Kinh khủng quá! Thật vậy sao? Tôi không tin cũng không được. Quả là có một tượng đài như thế vừa mới được long trọng khánh thành.

Tôi thông thả tiếp lời:

- Rồi khi về nước, cháu hãy nhìn cái điều mai mĩa là những kẻ từng mang mạng sống đấu tranh cho lý tưởng vô sản nay lại là những kẻ hùng hổ dùng mọi mảnh khóc để làm giàu. Không có gì khác để lựa chọn nếu cháu có lòng yêu thương dân tộc mình: Cháu hãy tiếp tay cùng mọi người để sớm tống táng cái chủ nghĩa tàn bạo đó.

Tôi còn đang hoang mang về những lời lẽ của ông thì tiếng ông lại vang lên:

- Trừ phi cháu muốn thành người cộng sản, muốn tự mình công hiến thêm nạn nhân cho tượng đài, cháu cứ ra đi...

Ông định nói thêm nhưng thấy anh phục vụ đặt đĩa thức ăn lên bàn, ông mỉm cười:

- Thôi, để dịp khác... Bây giờ thì chúng ta ăn, đói lắm rồi!

Cho tới ngày tôi về nước, không có lúc nào gọi là dịp

khác. Chỉ có mấy lời vắn tắt của ông vào lúc tráng miệng. Lời thật ngắn nhưng đã khiến tôi vất vả tận hôm nay và sau này:

- Năm năm qua cháu đã trực diện đất nước Hoa Kỳ. Chỉ hai trăm năm lập quốc mà như thế trong khi nước mình bốn nghìn năm văn hiến mà còn thua các nước lân bang vốn chẳng bằng mình! Không những thế lại thêm mất đất mất biển...

Bất chấp Huyền và Thạch đang quan sát, tôi đưa tay nắm chặt bàn tay ông đang tựa lên cạnh bàn. Tôi nói nhỏ:

- Cháu ở lại ...

Một sáng chủ nhật, chúng tôi không có nhà đặt bán, cũng không có người nhờ mua, ông bảo tôi lên mạng tìm năm căn nhà rao bán vùng Bethesda. Ông nói vùng này gần trung tâm thương mại được ưa chuộng nên nhà luôn luôn có giá trị cao mà dễ bán. Nếu hên mà gặp căn nhà xưa cũ, mua đi bán lại có khi lời gấp đôi. Tôi mở máy, mất nửa giờ là xong với các chi tiết. Lúc lên xe, ông tiếp tục nói về việc mua nhà cũ bán lại kiếm lời. Ông bảo chẳng có gì khó. Chỉ cần sửa chữa, biến cải, tân trang, chọn những vật dụng, những sắc màu bắt mắt... Khi ông dừng lại tìm ý mới, tôi đặt một câu hỏi cứ âm ỉ trong đầu:

- Nói cho cháu biết bác gái qua đời thế nào?

Ông vẫn nhìn thẳng phía trước như không nghe câu hỏi. Tôi biết ông đã nghe nên kiên nhẫn chờ. Rốt cuộc, ông lên tiếng:

- Lúc ghe bị sóng đánh vỡ, bà ấy ôm đứa con trai, bác ôm được Huyền. Rồi bác không còn thấy gì nữa sau một đợt sóng lớn...

Ông lặng thinh. Tôi cũng yên lặng cố mừng tượng xem ông đã đau đớn đến thế nào trong suốt hàng chục năm qua. Rồi một thân một bóng nuôi con. Và ông trở nên giàu có, con thành tài. Tôi phá tan sự yên lặng nặng nề:

- Cho đến nay bác vẫn không nghĩ đến chuyện ... bước đi bước nữa?

- Cũng có nhưng chắc là chưa phải nợ duyên. Bác tin vào số mệnh.

Tôi còn muốn hỏi thêm ông thích tìm người bạn đời theo tiêu chuẩn nào nhưng tôi kịp ghim lại. Ông đã nói tin vào số mệnh thì có hỏi cũng chỉ làm câu trả lời thêm thừa thãi. Thôi thì tôi cũng phó thác đời tôi cho số mệnh rủi dun...

Cả mấy tuần sau đó Huyền, Thạch và tôi quá bận rộn bài vở đến độ phải xin phép ông bỏ buổi ăn họp mặt và riêng tôi còn xin thêm miễn đi làm ngày chủ nhật. Ngày và đêm, hết ở lớp học rồi về thư viện. Nhiều đêm chúng tôi ngủ luôn ở thư viện. Huyền luôn luôn có Thạch bên cạnh làm tôi cảm thấy thiếu vắng ông. Khi học căng quá, tôi mở bản nhạc đang thịnh hành bạn tôi vừa gửi qua:

“Những vì sao lấp lánh. Giữa bầu trời Hà Nội. Những vì sao không nói. Nhưng biết chờ biết đợi. Là sao Anh, là sao Em. Là sao Anh, là sao Em.

Anh không làm sao Hôm. Em chẳng làm sao Mai. Phải tìm nhau mãi mãi...”

Giọng hát Lê Dung thực ngọt ngào, nức nở. Tôi đã ví ông là sao Hôm, còn tôi là sao Mai, những vì sao không nói nhưng biết đợi biết chờ. Tôi ước mong một ngày nào đó chúng tôi tuy hai mà một. Tôi là sao Vệ Nữ, ông là sao Kim.

Trừ vài lần, còn thì chương trình họp mặt gia đình vẫn tiến hành đều đặn. Tôi yêu những bữa ăn thắm đậm tình thân thương như thế biết bao nhiêu! Sau mỗi bữa ăn là lại mong mỗi gặp nhau lần tới. Rồi lần họp mặt cuối cùng không chờ cũng đến. Ông chọn một địa điểm đặc biệt: Trên một chiếc du thuyền sang trọng di chuyển nhân nhả trên con sông chảy ngang thủ đô Hoa Kỳ. Thuyền trưởng, thuyền phó và thủy thủ đoàn trong bộ dạ lễ trắng tinh trang trọng tiếp đón du khách lên tàu. Những người phục vụ bung các mâm rượu và món khai vị mời mọc từng du khách. Chúng tôi nhắc mỗi người một ly champagne, một miếng pho mát, leo lên sân thượng, vừa nhâm nhi vừa say sưa quan sát thủ đô về đêm rực rỡ, muôn màu. Dòng sông thì thênh thang lặng lẽ. Chiếc du thuyền hồ hững nhẹ trôi. Chiếc tháp kỷ niệm Washington như mũi tên vút lên, một điểm đỏ trên đỉnh chớp đều. Những chiếc máy bay mang đèn xanh đỏ cất cao. Những chiếc nghiêng nghiêng đáp xuống. Bầu trời trời ửng

vàng rải rác các ngôi sao đang cố giữ độ sáng của mình. Phải nói là thật đẹp, thơ mộng.

Huyền và Thạch đang hăng say tán gẫu với một số người. Ông thì đang cười đùa với một mệnh phụ xinh đẹp. Một ông Mỹ già đứng cạnh gạ chuyện với tôi:

- Cô từ đâu tới?

Tôi đáp cho phải phép:

- Việt Nam, thưa ông.

Ông Mỹ già reo vui:

- Nhà tôi và tôi vừa từ xứ đó về. Chúng tôi muốn nhìn lại Khe Sanh, nơi mà cả tháng trời tôi đã từng không tin là mình sống sót. Cô sang đây du lịch?

- Thưa không, tôi là du học sinh.

Ông cười nửa miệng:

- Cô không qua đây học cách hò hét Yankee go home đó chứ?

Tôi sững sờ nhìn ông bỏ đi. Thật là không công bằng khi tôi phải gánh hậu quả của những việc thế hệ ba tôi làm. Tôi thấy khó chịu và giận luôn cả ông. Con bực bội chỉ giảm dần sau khi chiếc loa phóng thanh mời chúng tôi xuống phòng dạ tiệc.

Chúng tôi ngồi chung bàn với những người nước ngoài rất cởi mở hồn nhiên. May là không có ông già Mỹ vừa rồi. Có người gốc Anh, có người gốc Ý, gốc Đại Hàn... Tôi tiếp nhận tám thực đơn dò tìm các món ăn ưa thích.. Tôi chợt nhận ra tất cả món ăn thức uống đều không ghi giá tiền. Ông giải thích mọi phí tổn được tính gồm trong giá vé xuống tàu. Vé phải mua trước nhiều tháng. Đó là lý do thỉnh thoảng ông hỏi tôi bao giờ tốt nghiệp, bao

giờ về xứ. Ông muốn chắc chắn rằng buổi tiệc mừng chúng tôi ra trường phải được dành sẵn vài ngày trước khi tôi lên đường. Với tôi, tiệc mừng cũng là tiệc buồn, nhiều phần mãi mãi chia tay. Món súp lạ miệng nhưng thơm ngon. Rồi những món kế tiếp được kê dâng người hầu. Thỉnh thoảng tôi liếc sang ông. Ông vẫn mãi mê vừa ăn vừa gọt chuyện với bà bên cạnh. Những tiếng cười ròn tan từng chập vang lên. Nhưng tôi lại ngập tràn cảm giác buồn bã ngậm ngùi. Sau bữa ăn là phần dạ vũ. Những điệu nhạc dồn dập, tươi vui. Chúng tôi luân phiên mời nhau. Ban nhạc còn chơi, chúng tôi còn nhún nhảy. Có những điệu nhạc lạ, ông đích thân hướng dẫn tôi và rất nhanh tôi theo nhịp bước cùng ông. Đêm đó về đến nhà 2 giờ sáng. Và tôi không ngủ để download hình vào máy và xem lại từ đầu. Và tôi khóc... Tại sao vậy? Tại sao cứ mỗi ngày qua, mỗi ngày một ít, mỗi ngày một rõ, tôi nhìn thấy ở ông một người đàn ông già dặn, lịch lãm, vui tính, tử tế và ...sống một mình. Tại sao tôi phải ra đi khi ông phải sống một mình?

Có lẽ vì vậy mà hai năm xa ông tôi cứ mãi nghĩ về ông. Có lẽ vì vậy mà bao nhiêu cố gắng của Sơn để được tôi yêu thương chỉ hoài công. Tôi phải quên ông từ đây. Tôi phải tập yêu Sơn. Cả hai gia đình đang chờ tôi quyết định. Tôi đã ở tuổi hăm bảy rồi, còn chờ đợi gì... Tôi nhìn đồng hồ trên bàn. Đã gần hai giờ sáng. Ánh điện từ

chiếc đồng hồ đủ lộ hình dáng chiếc máy điện toán kế bên. Tôi chợt nhớ là hai ngày nay chưa đọc e-mail. Dù đã bắt đầu buồn ngủ, tôi vẫn nhất quyết mở máy duyệt qua thật nhanh. Từ ngày về nước, e-mail đã trở thành đam mê thứ nhất của tôi sau sách báo nước ngoài. Tôi không tin những lời hào nhoáng một chiều trên báo trong nước...

Hai hàng trên cùng là junk mail. Hàng thứ ba mang tên một người gửi xa lạ "lam.nguyen". Còn đang ngẫm nghĩ cái tên thì mắt lướt sang phần đề mục: "Happy Birthday!!!". Lam Nguyen nào mà nhớ ngày sinh nhật của tôi? Ô, chính ông, Nguyễn Thanh Lâm. Huyền và tôi vẫn thường liên lạc với nhau. Nhưng ông thì tuyệt vô âm tín. Tôi đọc lại tên ông một cách hốt hoảng. Trong nỗi bàng hoàng, tôi hồi hải nhấp chuột để vào nội dung: "Cháu Diễm. Bác đang ở Sài Gòn. Huyền và Thạch có quà cho cháu. Có thể nào gặp cháu để chúc mừng sinh nhật? Bác Lâm." Tim tôi như ngừng lại rồi đập sai nhịp nhưng vẫn đủ để chuyển niềm vui thành những giọt nước mắt trào lãn. Hạnh phúc đến thật bất ngờ. Tôi tưởng đã vĩnh viễn không gặp lại ông. Giây phút chia tay tại phi trường Dulles vẫn ám ảnh tôi không thôi. Tôi ôm Huyền, tôi ôm Thạch rồi tôi ôm ông. Khi buông ông ra, tôi nhìn sâu vào mắt ông. Ông tránh đôi mắt tôi. Tôi nén xúc động hỏi nhỏ:

- Chùng nào bác về thăm cháu?
Không một nét xao xuyến,

ông cười cười;

- Chùng nào Việt Nam không còn... cộng sản".

Hôm nay người cộng sản vẫn còn đây nhưng ông đã về. Ông về vì tôi hay vì việc của riêng ông? Dù bất cứ lý do gì, chỉ chốc nữa thôi tôi sẽ gặp được... người trong mộng. Và đó là tất cả những gì tôi mong có được trọn đời. Tôi đọc lại email một lần nữa, nhiều lần nữa. Email của ông gửi đúng vào lúc tôi khởi hành về miền Tây. Chao ơi, tôi đã để lỡ một ngày sinh nhật tuyệt vời. Và để ông chờ hồi âm mòn mỏi. Không một chút chần chừ, ngón tay tôi rung rung nhấp chữ reply rồi gõ vội vàng bàn phím. "Bác ở đâu? Cháu sẽ đến ngay với bác". Tôi nhìn đồng hồ. Đã quá hai giờ sáng. Tôi ngần ngừ. Không! Không thể đến với ông giờ này ở khách sạn. Lại càng không nên nếu ông đang ở nhà người thân. Tôi mời ông về nhà là phải nhất. Tôi xóa dòng điện thư và đánh máy lại: "Hãy đến ngay với cháu. Bất kỳ lúc nào". Tôi đánh nhanh địa chỉ, và nhấp chữ Send. Gửi xong tôi chợt nhớ ra rằng Sơn đang ngủ ở buồng bên cạnh. Tôi thở hắt để cố xua đuổi nỗi lo âu. Tôi sẽ nói thế nào để Sơn rời nhà khi vừa mời anh ở lại? Mà tại sao tôi phải mời Sơn rời khỏi nhà vào thời điểm khuya khỏa thế này? Hai năm được anh săn đón để hôm nay thẳng thừng tặng anh cái tát? Nhưng nếu ông đến vào giờ này thì tôi giải thích sao với Sơn? Tôi ngồi thật yên, mắt nhắm nghiền. Rồi tôi bỗng bật cười khan. Người như ông thì có

bao giờ hiểu bất kỳ lúc nào như tôi hàm ý. Người như ông chỉ có thể hiểu: "Hãy đến ngay với cháu. Bất kỳ lúc nào, ngày mai."

Tôi rời ghế, mở tung cửa sổ. Bầu trời xanh thăm thăm lấp lánh các vì sao. Sao Hôm là sao nào nhỉ? Nó sắp lặn chưa? Người xưa cho rằng mỗi ngôi sao đều mang số mệnh con người. Rõ ràng sao Hôm sao Mai đều mang số mệnh chia ly. Có thật tôi và ông đều mang mệnh số đau buồn này? Tôi mơ màng chìm đắm vào những ngày tháng bên ông...

Những ngày tháng bên ông, bên Huyền, bên Thạch tôi rất hạnh phúc. Tất cả những gì Huyền được hưởng từ ông, tôi được hưởng như nhau. Những ân cần, săn sóc, vui đùa. Tôi đã quá lãng mạng, mê muội đó thôi. Chưa bao giờ ông có những biểu lộ gì đi quá những thân ái gia đình. Khi xa ông, tôi cũng chẳng nhận được lá thư nào thăm hỏi chùng như mỗi ngày ông vẫn nhìn thấy tôi qua Huyền. Và Huyền đối với tôi như ruột thịt, thường gọi điện thoại, gửi e-mail đều đặn. Và đều kết thúc bằng câu "Ba gửi lời thăm Diễm". Cuộc tình nào rồi cũng đi đến kết cuộc. Cuộc tình của Huyền và Thạch đã dẫn đến đám cưới và một đứa con. Cuộc tình của tôi kết cuộc như thế nào để không được coi một dĩ vãng khó quên? Tôi tự cho phép mình mộng mơ lần cuối. Tôi ngược lên bầu trời ngập ánh sao, thì thầm: "Ước gì thế gian không có sao Hôm để chẳng bao giờ có sao Mai!"